

Тетяна Терлецька - про дитячий велосипед, зачіски, мотику, традиційні страви, політику на кухні та інше

Кожного року на Тетянин день шукаємо якусь місцеву знаменитість з таким чудовим іменем і провадимо з нею світські бесіди - звідки ця традиція, не здатні пояснити. Цьогоріч, сам Бог велів, запросити на Тетянині посиденьки найповажнішу на Старосамбірщині Тетяну - Терлецьку, яка наприкінці року очолила тамтешню районну раду... Але перед тим скажемо про характер прекрасних половинок з таким іменем. "Тетяни зазвичай непосидючі, вперті, мають веселий характер. Люблять порядок і самостійність. Тетяни розумні, вчаться дуже добре, мають різнопланові інтереси. Люблять спілкуватися з представниками протилежної статі. Чоловік Тетяни має бути сильним і самодостатнім, зі слабким чоловіком їй буде важко ужитися, вона його не буде поважати. У Тетяни - лідерські якості дуже гіпертрофовані, вона абсолютно не терпить чиеїсь переваги над собою, дуже сильно схильна до зміни настрою". Це ми списали зі значення імені і, як нам здалося, багато рис притаманні нашій гості...

-Тетяно Іванівно, не будемо переповідати ваш життєпис, але цікаво, який спогад з дитинства вам найбільше запав у душу? Думаю, керівні жінки час од часу згадують безтурботну юність...

-Для мене чомусь найпам'ятнішими залишаються дні, які я провела на батьківщині своєї матері на Житомирщині... Там була особлива аура стосунків між людьми - щирість, повага. Чомусь саме там у мене в друзях дитинства було дуже багато хлопчаків, з якими легко знаходила спільну мову...

-Мабуть, в дитинстві ви не мріяли стати головою районної ради... Але більшість своїх працездатних років провели при владі. Чи потрібна жінкам з їхніми вічними турботами, хатніми проблемами робота при владі?

-На будь-якій посаді незалежно від того, чи це чоловік чи жінка, треба відмежовувати сім'ю від роботи, хатні настрої - від службових. Я у колектив домашніх ситуацій не несучу.

-Кажуть, жінка-керівник надто емоційна і підлеглим з нею важко. Як гадаєте, вашому колективу районної ради, у якому, зрештою, ви зростали, легко з вами?

Написав

Понеділок, 01 лютого 2016, 16:26 -

-Маю надію, що так. Основним принципом у моєму житті є теза: стався до людей так, як хочеш, щоб вони ставилися до тебе. Тому підлеглих не ображаю і поважаю, бо сама колись була підлеглою, але якщо маю до когось зауваження, то висловлю їх не привселюдно, а особисто.

-Оцініть себе самокритично... Віддавна відомо, що коли хочеться перевірити людину на склад її характеру, їй треба дати владу, гроші або налити зайвих 100 грамів. Ви змінилися, ставши керівником району?

-Сподіваюся, що всі ті три пункти мене не змінять, бо владу розцінюю не як самоціль, а можливість і себе реалізувати, і людям допомогти. Грошей, повірте, не так багато, щоб вони мене розпаскудили. У будь-яких добрих задумах і справах - гроші не є визначальними. Зайвими 100 грамами мене не спокусити...

-Вам взагалі легко працювати з чоловіками - ви така тендітна, а довкола вас такі великі чоловіки?

-Мені легко у справах службових домовлятися з чоловіками - може тому, що в дитинстві у друзях мала багато хлопців... Зрештою, хіба можуть справжні чоловіки відмовити у чомусь, як ви кажете, тендітній жінці...

-Як сприйняли вас у рідному районі після того, як повернулися туди з посади першого заступника голови Самбірської РДА? І взагалі, які враження залишили собі після Самбора?

-Сприйняли добре - наче нікуди не виїжджала, стосунки зі старосамбір'янами не псувала. Я не вважаю себе блудною дочкою Старосамбірщини, просто на рік часу перейшла працювати до сусідів, щоб набратися і їхнього досвіду. А за Самбором справді дуже шкодую: в адміністрації - чудовий колектив, здібні керівники... Взагалі, вдячна Олегу Домчаку, що запросив мене свого часу у цей колектив. Мені кажуть, що у Самборі шкодують, що я пішла... Ну, вибачайте, так сталося. Я вас усіх люблю...

Написав

Понеділок, 01 лютого 2016, 16:26 -

-О, пригадав одну цікаву ситуацію: того дня, коли вас обрали головою райради, букет, який вам вручили, ви відвезли на могилу Володимира Горбового, якого називаєте своїм учителем. Ким він був для вас? Вас і досі асоціюють як людину Горбового, чи ви уже стали самодостатньою на старосамбірському політичному олімпі?

-Я ніколи не відмовлялася від того, що була у команді сильного і впливового, авторитетного та ініціативного громадського діяча Володимира Горбового. Більше того, я цим пишаюся - тому вважала за честь у день свого обрання на посаду, яку він займав багато літ, прийти на його могилу з молитвою. З другого боку, переконана, що кожна людина самодостатня, творить і себе, і історію.

-Чи легко бути жінкою, мамою удома і начальницею - на роботі?

-Нелегко. Причому, я більше втрачаю як дружина, мама, господиня... Але Богу дякувати, живе ще моя мама і вона - як мій перший заступник вдома і багато з того, що я не встигаю, робить вона. Дай Боже, нашим матерям доброго здоров'я на довгі роки... Мама є мама, вона у всьому мене підтримує, тільки досі ніяк не може зрозуміти: якщо у мене робочий день до шостої вечора, то чому приходжу пізніше.

-Як поставився ваш чоловік Юрій до того, що ви пішли на першу посаду в "білий дім". І взагалі, у вас якась "неправильна" сім'я. Ви - багаторічний член Руху і йшли у райраду першим номером у списку, він - став єдиним депутатом міськради від УРП. У вас в сім'ї, не дай Боже, нема політичних протистоянь на кухні?

-Ми розмежовуємо роботу і сім'ю - я про це уже сказала. Вдома ми про роботу практично не говоримо -можу заспокоїти всіляких диваків, які твердять, що начебто на кухні вирішую з чоловіком справи міста чи району.

-Знаю, що ваш син пішов стопами батька і став міліціонером. Ви схвалювали цей вибір? І якого майбутнього хочете для своєї донечки, яка ще школярка?

Написав

Понеділок, 01 лютого 2016, 16:26 -

-Попри те, що для дітей ми хочемо всього найкращого, при виборі їхніх професій я віддаю перевагу їхнім бажанням. Мій Святослав хотів бути правоохоронцем і став. Думаю, і дочка Марічка сама обере собі професію, а ми її у цьому тільки підтримаємо. А найголовніше - хочу того, чого хоче кожна матір - щастя своїм дітям.

-Ваш син був мобілізований у зону АТО... Можна говорити про те, що ви зі своїми впливами та знайомствами могли його "відмазати" від подорожі на схід, але ми не про це. Які почуття переповнюють матір, коли її син у зоні війни?

-Я не афішувала того, що Святослав їде на фронт - не хотіла тих почасти облудних співчуттів. Випала мені на долю така ситуація - значить і її треба вистраждати, перетерпіти безсонними ночами... На той час зі мною був лише Бог - щира молитва допомагала і йому на сході, і мені удома. Я не хочу про це, це - особисте...

-Керівна жінка мусить гарно одягатися, бо на неї дивляться, принаймні, всі інші жінки "білого дому". Де вибираєте одяг, скільки на нього тратите, чи маєте свого перукаря і взагалі - чи не ревнуєте, якщо хтось із ваших підлеглих одягається чи виглядає стильніше?

-Я до такого не навчена. Може то мій ґандж, але ніколи не віддавала перевагу брендовому одягу, крикам моди.... Ціную не вбрання. Інколи, я в цьому переконувалася, за недбалим одягом тієї чи іншої людини може критися шляхетність, інтелект... Одяг - це просто обгортка... Тому невибагливо купую у Старому Самборі те вбрання, яке є, або консьультуюся з рідною сестрою Наталею, яка у Золочеві утримує свою крамницю з одягом. Маю одного перевіреного часом перукаря у Самборі - Світлану з "Кармену", яка вивчила мій стиль - спасибі.

-Тетяно Іванівно, ви ніколи не запрошували мене у гості до своєї оселі, але, уявіть собі, якби запросили... Чим фірмовим "від Терлецької" ви би почастували мене? Ну, крім маринованих грибів, які я уже куштував... Чоловік ваш, виявляється, їх любить збирати, але не любить їсти...

Написав

Понеділок, 01 лютого 2016, 16:26 -

-Вмію готувати все, що готують українські газдині. Голодним від мене не вийдете - це точно, але мушу розчарувати - вишуканих страв з чудернацькими назвами і з дорогих продуктів не практикую.

-Владні жінки, як правило, самі водять машину. Вас не навчили?

-Не хочу. У дитинстві впала з велосипеда, дістала страх до коліс і тепер не їжджу ні на велосипеді, ні на машини - не дано... Це те кермо, яке я довіряю виключно чоловікам.

-Спілкування з жінками-керівниками переконало мене у тому, що вони у час нервів можуть заматюкатися. І це у них доволі природно, навіть "смачно" виходить, бо чоловіки довкола можуть не розуміти іншої лексики. А ви чомусь не матюкаєтеся. Може це недолік?

-Ну, чому ж... Інколи може і у мене щось таке проскочити, хоча у міру вихованості дозволяю собі це украй нечасто.

-Ваше ставлення до службового алкоголю? Як відомо, більше половини спірних проблем чоловіки легко вирішують за "міцною кавою".

-До алкоголю, а тим паче, до пияків, ставлюся негативно. Проблеми можна вирішувати і без "міцної кави".

-Якщо я не помиляюся, у вас у Старому Самборі є лан поля, на якому ви самі працюєте. Може уже пасує віддати мотику комусь іншому?

-Не віддам, бо земля дає мені не засіб заробітку - на землі й не дуже доробишся, а фізичний і душевний відпочинок, своєрідну позитивну енергетику.

Написав

Понеділок, 01 лютого 2016, 16:26 -

-І наостанок. Тетянин день - ми вас ґратуємо... Очікуєте привітальників більше, ніж колись, море квітів?

-Ні, це буде звичайний робочий день, хоча і день мого Ангела... Буду дякувати за привітання і думаю, що їх протягом дня буде більше, ніж зазвичай...

Роман ІВАНЧУК.